

1. Στα βιβλία σας είναι φανερή η σημασία που δίνετε στο παρελθόν και στις ρίζες. Είναι κάτι που κάνετε γενικότερα στη ζωή σας;

Βεβαίως είναι έτσι ακριβώς όπως το λέτε και είμαι απόλυτη σ' αυτό. Άνθρωπος χωρίς αναφορές στις ρίζες και στο παρελθόν του είναι πάντα μισός. Μπορεί να φανεί συντηρητικό, ίσως κι εγώ να είμαι παλιάς κοπής, όμως για μένα το παρελθόν ανέκαθεν αποτελούσε μπούσουλα ζωής. Αναλογίζομαι πολλές φορές κάποια γεγονότα που μου έχουν συμβεί παλιά και μπορώ πιο εύκολα να πάρω κατευθύνσεις και αποφάσεις σύμφωνα με τα διδάγματα που μου άφησαν. Η ρήση που λέει ο λαός, "το πάθημα γίνεται μάθημα", στο παρελθόν αναφέρεται και δεν είναι μια απλή θυμοσοφία, αλλά μια πραγματικότητα.

Το προηγούμενο βιβλίο μου "Τότε που τραγουδούσαν οι Θεοί", ξεκίναγε με την εξής φράση : "...τις σωστές αποφάσεις τις παίρνουν οι άνθρωποι που ξέρουν το παρελθόν τους. Το παρόν, αύριο κιάλας θα γίνει παρελθόν και το μέλλον παραμένει μια σκοτεινή τρύπα που κανείς μας δεν ξέρει τι κρύβει μέσα της".

2. Μου είχατε πει στην τελευταία μας συνέντευξη πως σας απασχολούν πολύ τα κοινωνικά θέματα και ότι αυτά είναι η «μαγιά» με τι θα θέλατε να ασχοληθείτε στα βιβλία σας. Μετά τα τελευταία εκλογικά αποτελέσματα, τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής, την ανθρωποφαγία των social media πώς πιστεύετε πως πρέπει να αντιδρούν οι άνθρωποι του πνεύματος απέναντι στον ρατσισμό;

Ακούστε η Χρυσή Αυγή και οι απόψεις της είναι το εύκολο ψωμοτύρι που χρησιμοποιούν όλοι για το ρατσισμό. Θα το ευχόμουν να ήταν σε τέτοια χαμηλά ποσοστά η ρατσιστική αντίληψη και ο κοινωνικός αποκλεισμός που πολλοί συνάνθρωποι μας βιώνουν καθημερινά. Ιδεολογικά είμαι στην άκρως αντίθετη πλευρά με την Χρυσή Αυγή, όμως θέλω να είμαι δίκαιη. Ο κοινωνικός ρατσισμός, που αυτόν στηλιτεύω περισσότερο, απλώνεται δυστυχώς σε μεγαλύτερη έκταση απ' ότι μπορείτε ίσως να φανταστείτε και αυτό ισχύει από καταβολής κόσμου. Πέρα λοιπόν από τον φυλετικό και θρησκευτικό ρατσισμό που έχουν τύχει μεγάλης εκμετάλλευσης, γιατί τα χρήματα που παίζονται είναι πάρα

πολλά, ρωτήστε ένα άτομο με ειδικές ανάγκες, ένα παχύσαρκο, ένα φτωχό, ένα ομοφυλόφιλο, ένα αγράμματο ... ο κατάλογος δεν έχει τέλος, και όλοι μα όλοι θα έχουν να σας πουν μια ιστορία για τον κοινωνικό αποκλεισμό που υφίστανται σε όλα επίπεδα και για πολλά χρόνια.

Ξεκάθαρα στέκομαι απέναντι σ' αυτή τη μορφή κοινωνικού ρατσισμού που την θεωρώ πολύ επικίνδυνη.

3. Πώς αποφασίζετε την ιστορία που θα μας αφηγηθείτε κάθε φορά;

Συνήθως με διαλέγουν οι ιστορίες και μάλιστα οι δύσκολες ιστορίες. Φαίνεται τις τραβάω όπως η μέλισσα τη γύρη. Ανέκαθεν με απασχολούσαν τα κοινωνικά θέματα, οι άνθρωποι, η ιστορία - ο τρόπος που την έχουμε διδαχτεί, οι ανισότητες και η μη απονομή δικαιοσύνης. Πάνω σ' αυτά λοιπόν τα θέματα βασίζονται όλα μου τα βιβλία που έχουν αποκλειστικά ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα. Δεν μπορώ να γράψω αλλιώς, ούτε να περιγράψω μια απλή και ανώδυνη ιστορία με λίγο σασπένς και μπόλικο μελό. Κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ εύκολο για μένα, όμως όσες φορές κι αν έχω επιχειρήσει κάτι τέτοιο, στο τέλος πάντα μου φαίνεται λειψό και τότε το delete είναι το μόνο κουμπί που βλέπω πάνω στο πληκτρολόγιο.

4. Και το τελευταίο σας βιβλίο; Πώς προέκυψε το «Σμαράγδι στη βροχή;»

Ζούσα στο Πειραιά για δεκαπέντε χρόνια, άκουγα πολλούς ανθρώπους, νέοι οι περισσότεροι, να αναφέρονται στον μεγάλο βομβαρδισμό από τους Εγγλέζους το 1944. Σύμμαχοι βομβάρδισαν μια συμμαχική πόλη, πρωτοφανές... και όχι απλά την βομβάρδισαν, την ισοπέδωσαν. Με τα μάτια του μυαλού μου, έβλεπα ένα κοριτσάκι να περιπλανιέται μέσα στα ερείπια εκείνης της πόλης, ρακένδυτο, κουρελιάρικο, τυλιγμένο μέσα σ' ένα τρύπιο μποξά. Το βιβλίο μου ξεκινά έτσι ακριβώς, γιατί αυτό ήθελα να είναι η αρχή του. Ακολουθώντας την ηρωίδα μου περιγράφω τις δεκαετίες του '40, του '50 και του '60, την μετανάστευση, την αστυφιλία, την αστικοποίηση των μεγάλων πόλεων και την σταδιακή αποξένωση των ανθρώπων. Περιγράφω τις ανισότητες ανάμεσα στα κοινωνικά στρώματα του Πειραιά, της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας.

Τρεις πόλεις που χαρακτηρίζουν επακριβώς την Ελλάδα των συγκεκριμένων δεκαετιών που αναφέρεται το βιβλίο μου.

5. Να υποθέσω ότι βρίσκεστε σε μια διαρκή παρατήρηση των ανθρώπων γύρω σας;

Πολύ σωστά το υποθέτετε. Πραγματικά παρατηρώ πολύ τους ανθρώπους, τα πρόσωπα και τις εκφράσεις τους, τις χειρονομίες τους, τον τρόπο ομιλίας τους, την ένταση της φωνής τους, τον τρόπο που ντύνονται, τον τρόπο και τον χρόνο που σιωπούν. Κάποιοι απ' αυτούς θα αποτελέσουν τους επόμενους ήρωες ή αντιήρωες μου. Έχω πει πολλές φορές ότι για να γράψω ένα βιβλίο δεν μου κεντρίζει το ενδιαφέρον η αφήγηση μιας πραγματικής ιστορίας, αυτό το θεωρώ πολύ εύκολο. Το δύσκολο για μένα είναι να ανιχνεύσω πρόσωπα και συμπεριφορές, καθημερινά πρόσωπα, στο μετρό, στη λαϊκή, στα εστιατόρια, στο δρόμο, στο κομμωτήριο κ.λπ. και να πλάσω στη συνέχεια τους δικούς μου πρωταγωνιστές, για να στήσω την δική μου ιστορία. Όλες μου οι ιστορίες είναι μυθοπλασία και το μόνο πραγματικό σ' αυτές είναι τα έντονα συναισθήματα που βιώνω μαζί με τους ήρωες των βιβλίων μου.

6. Οι σπουδές σας είναι στα οικονομικά και η επαγγελματική σας απασχόληση στην διαφήμιση. Ποια ήταν η αφορμή να αλλάξατε ρότα; Πώς προέκυψε η συγγραφή;

Ποτέ δεν άλλαξα ρότα, ανέκαθεν ήξερα ότι είμαι συγγραφέας. Από οκτώ χρονών το ήξερα. Το πρώτο μου πανελλήνιο βραβείο, πάνω στο έργο του Νίκου Καζαντζάκη το πήρα στην Β' Λυκείου κι από τότε δεν σταμάτησα ποτέ να γράφω. Πήρα κι άλλα βραβεία στη συνέχεια, όπως θα έχετε δει από το βιογραφικό μου και αυτό από μόνο του δηλοί ότι υπήρχε μια συνέχεια και μια συνέπεια όσον αφορά την ενασχόληση μου με το γράψιμο. Συγγραφέας για μένα σημαίνει γράφω βιβλία, κι όχι ασκώ επάγγελμα. Όμως με κάποιο τρόπο έπρεπε να βιοποριστώ, και το επάγγελμα συγγραφέας, σαν ιδέα, δεν μου ταίριαζε καθόλου. Όταν αποφάσισα να εκδώσω, εγκατέλειψα, ένα χρόνο πριν, την εργασία μου, για να δοθώ αποκλειστικά στην συγγραφή και στους αναγνώστες μου.

7. Ποιο βιβλίο διαβάσατε τελευταία και σας ενθουσίασε;

Δεν ενθουσιάζομαι με τα βιβλία, αφοσιώνομαι είναι η λέξη που με εκφράζει, διαβάζω δε πάρα πολύ. Αυτή τη στιγμή διαβάζω ένα ιστορικό βιβλίο την ‘Όθωμανική αυτοκρατορία’ της συγγραφέως Caroline Finkel, που κυκλοφορεί επίσης από τις εκδόσεις Διόπτρα και το οποίο είναι εκπληκτικό, με μια υπέροχη μετάφραση, κάτι που προσωπικά δίνω τεράστια σημασία.

8. Δείτε τον εαυτό σας ως φάντασμα. Σε ποιου συγγραφέα την πλάτη θα θέλατε να έχετε σκύψει για να δείτε πώς δουλεύει;

Χρησιμοποιείτε ενικό χρόνο και με δυσκολεύεται πολύ, παρότι ο ενικός μου αρέσει. Σε ενικό χρόνο λοιπόν θα ήθελα να δω πως γράφει ένας νέος συγγραφέας, πως βιώνει το βιβλίο που γράφει. Όταν λέω νέος εννοώ ηλικιακά. Θεωρώ δύσκολο να γράφει ένας νέος -α από κάποιον πολύ πιο ώριμο και κατασταλαγμένο σε απόψεις. Θεωρώ πως περνώντας τα χρόνια με τις εμπειρίες που αποκτάς και τα συμπεράσματα που καταλήγεις, ένας ώριμος ηλικιακά συγγραφέας αποτυπώνει ευκολότερα πολλά πράγματα. Σε παρελθόντα χρόνο θα ήθελα να έβλεπα να γράφει ο Ελύτης... Είναι ο πιο αγαπημένος μου ποιητής και ο άνθρωπος που αποτελεί πηγή συναισθηματικής έμπνευσης.

Θέλω να ευχαριστήσω τις εκδόσεις ‘Διόπτρα’, τον εκδότη μου κύριο Κωνσταντίνο Παπαδόπουλο και την κυρία Αλεξάνδρα Αυγερινού – Παπαδοπούλου, γιατί μπορούν και αφουγκράζονται τους συγγραφείς τους κι αυτό συμβαίνει γιατί αγαπούν τους συγγραφείς τους.

Σας ευχαριστώ επίσης θερμά για την συνέντευξη .

Με εκτίμηση

Άννα Γαλανού